

Христина Лукашук — відома українська художниця і письменниця. Народилась у Львові. Працювала у сфері архітектури, брала участь у багатьох виставках декоративно-прикладного мистецтва. Сьогодні знайшла себе як дитячий ілюстратор. Неодноразова лауреатка конкурсу «Коронація слова» — 2008, 2009, 2010, 2012 років. Відома як авторка чуттєвих і відвертих романів на межі епатажу.

Ангели-охоронці наших душ. Що вони думають про нас? Якими вони нас бачать? Чи прийдуть вони нас провідати на тих, останніх берегах нашого життя і чи дамо ми їм шанс захистити нас перед невблаганним Голосом небес? Історії про тих, хто жив, кохав, страждав і шукав щастя, густо прикрашені чудовою мовою, колоритними описами й чарівними деталями, з яких складаються характери персонажів, таких схожих на реальних людей. Людей, які вчаться жити не в минулому і не в майбутньому. Вони вчаться жити сьогодні.

Анна Хома, письменниця, психолог

Ласкаво просимо до знайомства з новою Христиною Лукашук — ніжною, ліричною, та від того не менш сміливою й непередбачуваною. Здатною дивувати і надихати. Не знаю, як ви, а я собі обіцяю: жити сьогодні!

Вікторія Гранецька, письменниця

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6540-3

9 789661 465403

ЖИТИ СЬОГОДНІ

Христина ЛУКАШУК

Христина ЛУКАШУК

ЖИТИ СЬОГОДНІ

*Коли
ангели не можуть
триматися встерень*

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Христина Лукашук

Христина Лукащук

ЖИТИ СЬОГОДНІ

Домашній

ХАРКІВ **КЛУБ**
2014 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Л84

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Тетяна Волошина*

В оформленні книги використані ілюстрації автора

ISBN 978-966-14-6540-3

- © Лукашук Х., 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

Сконструювати спокій

Якби на титульній сторінці рукопису не стояло ім'я Христини Лукашук, я б нізащо не здогадалася, що цей роман написала саме вона. Хто завгодно, тільки не вона. Не авторка відверто епатажної «Курви», пристрасті довкола якої не вщухають досі...

У серці оповіді — він. Талановитий архітектор, який проектує японський сад, де все покликане дихати спокоєм. Власне, він конструює спокій із води та каміння. А сам його не знає — щось злостить і дратує чоловіка, але що? Кава, яка збігла, «утворивши на плиті чудернацьку темно-коричневу пляму й згасивши вогонь»? Загублена улюблена краватка «з натурального червоного шовку, розписана вручну маленькими і великими темно-синіми, майже фіолетовими огірками»? Чи випадково знайдений у кишені папірець із номером телефону, за яким слід було задзвонити ще вчора? Він знайшов відповідь. От тільки доля постановила інакше. Дощ як із цебра, розмита дорога, сліпуче світло фар... Усе скінчено, навіть не розпочавшись.

Утім, авторка не йде торованим шляхом, змальовуючи мандрівку героя потойбіччям. Про нього згадують-розповідають люди, в житті яких він залишив слід. Жінки, яких кохав і які кохали його. Та жодна не зробилася з ним щасливою, не відчула себе єдиною, обраною назавжди. Він не встиг визначитися з майбутнім. Жити сьогодні? Чому це питання постає лише на порозі смерті?

У цій книжці дивним чином відсутні імена персонажів. Та вони їм не потрібні, як не знадобляться й читачу, аби запам'ятати героїв і непомітно залюбитися в них. Бо що є імена? Ми повторюємо чужі помилки, проживаємо життя інших, маючи їх за свої. Можна послуговуватися сотнею імен — по одному за кожного, кого спіткали ті самі втрати та невдачі. Кожного, хто тут заплутався, там загубився і зрештою нікуди не встиг. Кожного, хто заслуговує на другий шанс.

Ласкаво просимо до знайомства з новою Христиною Лукашук — ніжною, ліричною, та від того не менш сміливою й непередбачуваною. Здатною дивувати й надихати. Не знаю, як ви, а я собі обіцяю: жити сьогодні!

Вікторія Гранецька, письменниця

Розділ I

Наче такий, як усі

1

Він катастрофічно запізнювався. Будильник, який, він це добре пам'ятав, ще звечора поставив на шосту тридцять, зловісно мовчав.

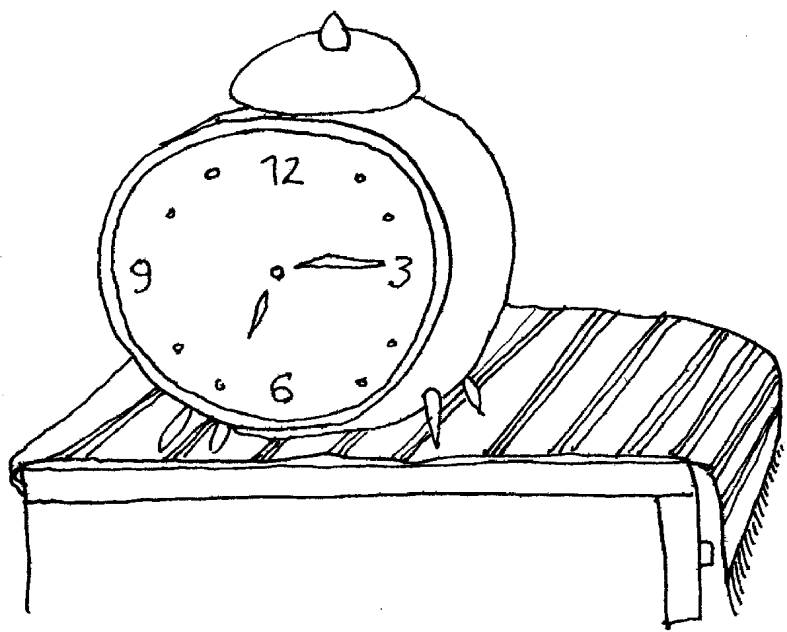
І чому — саме сьогодні? Саме в такий визначальний для нього день? День, на який він так давно чекав, докладаючи стільки сил, знань, умінь. Що заради нього зумів знехтувати багатьма речами, від яких його ровесники зазвичай діставали насолоду.

Він не процвиндював за пивом недільних вечорів, не гайнував часу у стрип-клубах, не витрачав грошей на нікому не потрібний брендовий одяг. Не заощаджував на дорожнього позашляховика, який у своєму житті так і не побачить справжнього бездоріжжя, не впадав за довгоногими красунями, не вештався модними курортами й не обставлявся дизайнерськими витребеньками, від яких доводилось би весь час відганяти дітей, аби не замацували їх пальцями. Не наймав ані хатньої працівниці, ані кухарки.

Дощ стояв непробивною стіною. Здавалося, небеса змовилися зі земними капосниками. Як на зло, саме сьогодні закінчилися леза для його станка, а звичайної електричної бритви, як у нормальних людей, у нього не було, як не було ще багатьох різних речей, які є практично в кожного. В нього не було електрочайника, зате була стара мідна джезва для кави з дерев'яною ручкою. Бо тільки в такій посудині з химерними малюнками на округлих боках, що й самі забули своє походження і радше створені були якимось майстром просто під настрій, а не з метою відобразити певну епоху, варилася найсмачніша й найароматніша на світі кавка.

Таке в нього було все — настроєве. Він не мав людського ліжка, тільки лави з височенними спинками, що за потреби могли служити міжкімнатною перегородкою, які стояли колись у старому, кінця шістнадцятого століття, костелі і мали бути відреставровані, та чомусь опинилися тут. І тепер він, підмостивши під голову маленьку подушину ще зі свого дитинства і вкрившись вовняним картатим коцом, бачив таємничі, сповнені готичної величі й помахів янгольських крил, сні. Після тих снів його не покидало усвідомлення, що хтось завжди є поруч, що хтось завжди стежить за його вчинками, проте не втручається в них.

На стінах висіли гравюри, походження яких ніхто не знав. Це були дивні гравюри. Точніше, дивними були малюнки на них. Чарівливо красиві та досконалі тіла людей із великими крилами на спинах. І попри побожне поклоніння перед цими

ангелами з'являлося не знати звідки плотолюбне, сороміцьке бажання. І хоч як його проганяй, воно все одно наростало, породжуючи ніжну нестримність. Тому він ніколи їх не розглядав. Були ще вазони у величезних глиняних, ручної роботи, горщиках. Такі горщики неможливо зліпити на гончарному крузі, сидючи на лаві. Їх завжди робили двоє чоловіків. Один сидів і ногою розкручував круг, а інший, звисаючи зі стелі і мало не занурюючись усім тілом у посудину, витягував стінки виробу. І чи то від тепла людських долонь, що виготовили той горщик, чи від вдало обраного місця квіти розросталися напрочуд швидко. Гості, а надто жінки, надивуватися не могли, не давали спокою запитаннями, що ж він таке робить, аби листя було туге і аж до чорноти зелене від власного соку. А коли відповідав, що нічого, вони всякчас гнівалися на нього, розчаровано накопили губки. Тому навчився вдовольняти їхню жіночу допитливість небилицями.

— Беру настояну дощову воду, яку збираю в спеціальні діжки та балії, що стоять під ринвами з чотирьох кутів хати.

Такі балії і бочки справді існували, і це надавало його оповідкам правдоподібності.

— Кладу в неї голубиний послід, розмішую дерев'яною ложкою, аж доки розчиниться, додаю попелу, бажано з дерев листяних порід. Але найважливіший складник — це кавовий фус, до того ж краще зі звареної, а не запареної кави.

Жінки аж ніжки стуляли від захоплення, присідали від здивування і... бралися випитувати, хто ж йому таке нарадив.

Що він міг відповісти, коли й сам не знав, як воно таке в голову збрело? Але всім цей рецепт подобався. Він так ніколи й не довідався — робили вони поливу за його порадою чи ні. «Але рослинам така суміш зашкодити не могла», — тверезо розмірковував він.

З посуду в нього теж не дублювався жоден предмет. Шість горняток. Але всі вони не просто різної форми чи кольору, а з різних епох. І від того, яке горня опиниться вранці в руках, залежав настрій усього прийдешнього дня.

Його кава збігла, згасивши вогонь і утворивши на газовій плиті чудернацьку темно-коричневу пляму. Запах свіжого напою лоскотав ніздрі і злостив. На кухні раптом стало холодно, вогко й незатишно. До біса, вип'ю кави дорогою на першій-ліпшій бензозаправці. Авжеж, вона не буде така ароматна і запашна, як у нього, — без дрібочок меленого чорного перцю й цинамону. Продукти нехитрі і, напевно ж, є в кожній кнайпі, але важливо вгадати правильні пропорції. Для цього потрібні роки. А в них (у барменів з придорожніх кнайп), аби цієї ж миті зварити йому правильної кави, такого досвіду просто не може бути.

Краватка, яку ще вчора, він міг заприсягтися, бачив на спинці крісла, теж зникла, мов корова язиком злизала. Вирішив купити на тій же заправці. Звісно ж, він не знайде там саме такої — з натурального червоного шовку, розп'ятої вручну маленькими і великими темно-синіми, майже

фіолетовими огірками. Батьків подарунок у день захисту диплома. Батька вже кілька років нема, а як би хотілося, щоб він розділив із ним цей важливий день. Тим більше, що звідусіль наїде сила журналістів, і подію мають транслювати в прямому ефірі. Надіявся, що батько, хоч де б він зараз був, зможе долучитися до цього дійства.

Дощ періщив як із цебра. Волога почала просякати крізь стіни. З нещільних вікон крапало на підлогу. Він кинув у чималеньку калабаню зашкарублу ганчірку для миття підлоги, яку вже давно не використовував за призначенням. О, хоч щось добре, ввечері повернеться і саме буде нагода помити підлогу.

Крізь зливу, що дедалі посилювалася, не було видно світу Божого, як казала його бабця. І він пригадав, як у далекому минулому вони сиділи в цій же, але теплій затишній хаті, і він, притулившись до неї (біля бабусі завжди чомусь робилося спокійно і затишно на душі), заплющував очі і слухав-дослухався, як гримлять небеса. Тоді бабця, зачекавши, коли вщухне грім, казала: «Ну й негода. Таке буває, коли дівчата, які позбулися своєї цноти ще до весілля, виходять заміж». «То скільки ж їх нині має виходити заміж?» — думав він, дивлячись на потемнілу від каламутних струменів води шибку.

Неголений, у намоклому піджаку, що тепер мішком висів на його плечах, у мештах, повних багнуки і готових ось-ось розлізтися, він усе-таки зумів добратися до першої

бензозаправної станції. Ще недавно дороге й елегантне вбрання мало смішний і жалюгідний вигляд. Він був майже щасливий, що така ж доля не спіткала і червоної, з натурального шовку, краватки. За такої негоди вона б умить перетворилася на шматину з темно-синіми, майже фіолетовими, великими і малими огірками.

Якась огрядна жіночка завбачливо відступила, щоб не забруднитися, коли він проходив повз неї, хоч сама була не чистіша, та ще й провела здивованим поглядом. Роззирнувся. Нечисленні покупці маленької крамнички на заправці всі як один витріщилися на нього.

— Чого вирячилися, — накинувся він на них. — Що, ніколи не бачили мокрого чоловіка? Мокрого, неголеного і злого, — вже майже тихо добавив він, зустрівшись із велетенськими, вологими від дощу, проникливими очима маленької дівчинки з русявим волоссячком, заплетеним у дві тугі кіски. На кінчиках кожної з них були геть змоклі блакитні паперові квітки, що дуже пасували до її жовтого, мов яєчний жовток, дощовика і таких само жовтих, тільки в дрібну синю цяточку, гумачків.

— Дядьку, ви мертвий? — не відриваючи від нього своїх широко розплющених очей, запитала вона.

Йому аж заціпило. Брови полізли на чоло. Слідом за ними почали виповзати очі з орбіт. Ще тільки цього бракувало! Невже він таки пропустив щось украй важливе у своєму гардеробі?

Зміст

Сконструювати спокій. *Вікторія Гранецька*5

Розділ I

Наче такий, як усі.7

Розділ II

Зачекай, прошу тебе83

Розділ III

Запитань тільки додається170

Розділ IV

Я зробив це для тебе212

Літературно-художнє видання

ЛУКАЩУК Христина
Жити сьогодні
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *В. І. Стах*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. Є. Замазій*

Підписано до друку 25.12.2013. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Helios». Ум. друк. арк. 9,67.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»

Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Лукашук Х.

Л84 Жити сьогодні : роман / Христина Лукашук ; передм. В. Гранецької ; худож. Х. Лукашук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 240 с. : іл.

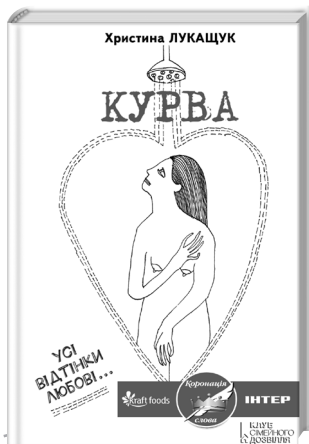
ISBN 978-966-14-6540-3

Як часто всі ми відкладаємо своє життя на потім — якось, коли-небудь ми обов'язково будемо щасливі... Але доля може розсудити інакше. Жити сьогодні. Чому це питання так часто постає лише на порозі смерті?

Герой опинився в комі, не встиг визначитися з власним життям. І його ангели-охоронці мають тільки два тижні, аби довести, що їхній опіканець заслуговує на другий шанс. Тобто на можливість жити далі... «Жити сьогодні» — твір-життя, у якому до останнього рядка гадки не маєш, варто чи не варто сподіватися на хепі-енд.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Книга, сповнена
відвертості
та чуттєвості!

Марті є чим поділитися з подругами. Їхні посиденьки — таке собі «Секс і місто» по-українськи. Але їй нема чим похвалитися: закохуватися в одружених чоловіків — Мартина карма. Коли вони з Остапом планували власне весілля, вона й гадки не мала, що десь під Івано-Франківськом на нього чекають жінка та двійко діток... Другий, Павло, нічого не приховував, але розлучатися не схотів. Чим закінчатся Мартині спроби номер три й чотири, якщо достеменно відомо, що п'ятої не буде?